

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119466796
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6119466796.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobcu: 365.bank, a. s., IČO: 31 340 890, so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, zastúpená splnomocnencom Sedlačko & Partners, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, proti žalovaným: 1/ H. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, P. a 2/ I. V., nar. XX.XX.XXXX, P. X, C., obaja zastúpení: JUDr. Peter Vachan, advokát, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie 18.942,96 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 18. augusta 2020, č.k. 9Csp/31/2020-173, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a IV. r u š í a v zrušených častiach mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu 17.574,46 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 17.765,80 eur od 11.11.2019 do 11.12.2019, úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 17.744,54 eur od 12.12.2019 do 22.01.2020, úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 17.712,65 eur od 23.01.2020 do 28.07.2020, úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 17.574,46 eur od 29.07.2020 do zaplatenia, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. čiastočne zastavil konanie čo do sumy 191,34 eur a výrokom IV. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v rozsahu 83,68%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil § 1, § 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 ods. 1, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 517 ods. 2, § 559, § 563 Občianskeho zákonníka, vecne súd tým, že žaloba bola podaná dôvodne iba sčasti. Žalobca sa pôvodne domáhal zaplatenia sumy 19.134, 30 eur s príslušenstvom titulom neuhradených záväzkov zo zmluvy o úvere, uzavretej so žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi dňa 21.10. 2016. V dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby súd konanie v časti sumy 191,34 eur s príslušenstvom zastavil a na návrh žalobcu pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 18.942,96 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 17.765,80 eur od 11.11.2019 do 11.12.2019, zo sumy 17.744,54 eur od 12.12.2019 do 22.01.2020, zo sumy 17.712,65 eur od 23.01.2020 do 28.07.2020, zo sumy 17.574,46 eur od 29.07.2020 do zaplatenia. Žalovaní pohľadávku žalobcu neuznávali, namietali nedostatky v náležitostiach úverovej zmluvy, v predmetnej zmluve je podľa nich nesprávne uvedený údaj o priemernej RPMN, a v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch by mal byť úver bezúročný a bez poplatkov, navyše že žalobca neuviedol, či a akým spôsobom bola overená bonita klienta. Žalobca bol toho názoru, že údaj o priemernej RPMN bol v zmluve uvedený správne a bonita žalovaných bola riadne skúmaná.

3. Súd prvej inštancie mal z vykonaných dôkazov preukázané, že strany sporu dňa 21.10.2016 uzatvorili úverovú zmluvu, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovaným úver vo výške 20.000

eur, a títo sa zaviazali vrátiť ho v 96 mesačných splátkach s dátumom prvej splátky 20.11.2016 a konečnou splatnosťou úveru 20.10.2024. V zmluve bolo uvedené RPMN 7,20 %, priemerné RPMN 10,10 %, úroková sadzba 7,20 %, výška mesačnej úhrady 271,25 % a celková výška, ktorú majú zaplatiť 26.078,95 eur. Žalovaní uhradili spolu 4783,99 eur, z toho na istinu 2425,54 eur, na poplatky 63 eur a na úroky 2295,45 eur. Súd posúdil zmluvu ako spotrebiteľskú v zmysle § 1 ods. 2 a § 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 ods. 1,3,4 Občianskeho zákonníka. Dôvodil, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žaloba čo do zaplatenia istiny vo výške 17.574,66 eur spolu s príslušenstvom je dôvodná, pretože žalovaní si nespĺnili povinnosti, ku ktorým sa v zmluve zaviazali a dohodnuté mesačné anuitné splátky riadne a včas žalobcovi neuhrádzali, preto ich vyzval na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom ku dňu 07.01.2019. Vzhľadom na to, že úverová zmluva neobsahuje správnu výšku RPMN, namiesto 9,22 % je uvedená nesprávna výška 10,10 %, má to za následok v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a), že zmluva je bez úrokov a bez poplatkov. Taktiež súd nemal riadne preukázané šetrenie bonity klientov. Je pravdou, že žalobca predložil súdu tlačivo, potvrdenie o zisťovaní príjmu žalovaného 2/, čo je ale nepostačujúce z dôvodu, že vo svojom vyjadrení iba vymenoval dôkazy, ktoré mali preukazovať, že v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, že posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom ale zisťoval iba ich mesačný príjem, nezisťoval riadne ich mesačné výdavky a u žalovanej 1/ neprihliadol ani na jej vyživovaciu povinnosť voči maloletému dieťaťu. S poukazom na ust. § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, táto uzatvorená zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov (20.000 - 4783,99 = 17.574,46 eur), preto súd žalobe vyhovel iba sčasti a vo zvyšku žalobu zamietol, čo do sumy 1177,16 eur s príslušenstvom (18.942,96 - 17.765,80 = 1177,16 eur). O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP.

4. Proti výrokom I., II., a IV. tohto rozsudku podal odvolanie žalobca a navrhol rozsudok zmeniť tak, že súd žalobe vyhovie a prizná žalobcovi aj nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd podľa neho nesprávne právne posúdil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu údajne nesprávne uvedenej výšky RPMN a nepreukázaného šetrenia bonity žalovaných. Súdom zistený skutkový stav nekorešponduje s predloženými listinnými dôkazmi, ktoré navyše súd v odôvodnení ani len nespomína. Pokiaľ ide o priemernú výšku RPMN, ktorá je uvedená v zmluve o úvere ako 10,10% p.a., táto je správna, v súlade so zverejnenými údajmi Ministerstva financií SR, ktoré boli osobitne určené pre banky a pobočky zahraničných bánk za druhý štvrtrok 2016. Žalovaní v konaní zavádzajúco namietali, že priemerná výška RPMN uvedená v zmluve mala byť 9,22% p.a. a to na základe údajov, ktoré zverejnilo Ministerstvo financií SR iba pre „všeobecnú“ skupinu veriteľov, do ktorej však banky nepatria a súd sa so zavádzajúcou argumentáciou žalovaných v celom rozsahu nekriticky a simplexne stotožnil, pričom sa nijako nevysporiadal s vecnou argumentáciou žalobcu. Navyše v rozsudku absentuje akákoľvek zmienka o predložennom dôkaznom prostriedku žalobcu „súhrnné informácie MS SR o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za druhý štvrtrok 2016“. Žalobca opätovne dáva do pozornosti, že MS SR striktné rozlišuje medzi súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi (tie sú generálne určené pre veriteľov bez špecifického postavenia) a súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk (tie sú špeciálne určené pre osobitnú skupinu veriteľov a to banky a pobočky zahraničných bánk). Súd ignoroval tento dôkazný prostriedok, tendenčne a iracionálne vychádzal zo súhrnných informácií, ktoré sa na žalobcu ako banku nevzťahujú. Žalobca preto trvá na tom, že priemerná RPMN je v zmluve o úvere uvedená v správnej výške.

5. Odvolateľ rovnako nesúhlasí so záverom súdu, že by pred uzavretím zmluvy o úvere nebol posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaných splácať spotrebiteľský úver. Žalobca v konaní špecifikoval postup jednotlivých úkonov, ktorými overoval bonitu žalovaných, vrátane zistení a predloženia konkrétnych dôkazných prostriedkov, ako vyplýva z vyjadrenia žalobcu zo dňa 16.06.2020. Uvedené rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu vrátane predložených súvisiacich dôkazných prostriedkov pritom žalovaní pred súdom prvej inštancie nikdy nerozporovali, súd však z neznámych príčin dôkazy žalobcu svojvoľne odignoroval (dáta dopytu zo SRBI, čo je spoločný register bankových informácií, zo dňa 19.10.2016, dáta dopytu zo Sociálnej poisťovne zo dňa 19.10.2016 týkajúce sa oboch žalovaných, dáta dopytu z EOS KSI). Žalobca sa voči žalovaným správal pri skúmaní ich bonity štandardne, skúmal príjmy oboch žalovaných, ktorí boli preverovaní v úverovom registri, Sociálnej poisťovni, v SRBI a tiež prostredníctvom všeobecne známej spoločnosti EOS KSI, ktorá zabezpečuje vymáhanie pohľadávok aj pre iné banky a je najväčším „skupovateľom“ spotrebiteľských

úverov v SR. Zistený príjem žalovaných spolu vo výške 1.724,30 eur bol podľa interného bankového systému dostačujúci na poskytnutie úveru výške 20.000 eur a výška mesačnej splátky úveru v pomere k mesačnému príjmu žalovaných bola primeraná a dostatočne zohľadňovala ďalšie eventuálne životné náklady žalovaných, ktoré znášali, t.j. aj jedno vyživované dieťa. Žalobca teda konal s odbornou starostlivosťou v súlade s § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď okrem vyžadovaných informácií z jednotlivých nezávislých registrov a databáz vyhodnocoval bonitu žalovaných komplexne aj podľa informácií poskytnutých zo strany samotných žalovaných, čo žalovaní nikdy v konaní ani účinne nerozporovali. V tejto súvislosti poukázal odvolateľ aj na právne závery rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 18.12.2014 vo veci Consumer Finance proti Ingrid Bakkaus a spol. C-449/13 ale napr. aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 41Co/14/2018, či sp.zn. 41Co/10/2019. Poukázal tiež na to, že žalobca je bankou a jeho činnosť podlieha podľa § 6 a nasl. zákona o bankách sprísnenému dohľadu vykonávanému NBS a preto iný, ako štandardný postup pri poskytovaní úveru zo strany žalobcu neprichádza do úvahy. Poukázal v tejto súvislosti aj na viaceré nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky a to sp.zn. I. ÚS 155/2017, sp.zn. III. ÚS 342/2017, i uznesenie ÚS SR sp.zn. IV. ÚS 110/2009. Vychádzajúc z vyššie uvedeného žalobca považuje právne závery súdu prvej inštancie za zjavne arbitrárne, v dôsledku čoho neudržateľne zasahujú do jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces a práva vlastníť majetok. Pre úplnosť záverom žalobca uviedol, že vo výroku I. napadnutého rozsudku absentuje označenie osoby, ktorej sú žalovaní povinní plniť.

6. Žalovaní vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedli, že z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch k priemernej RPMN vyplýva, že zákonodarca zdôrazňuje, že údaj o priemernej RPMN má vychádzať zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi, teda nie iba zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk. Zo žiadnej novely tohto zákona, dôvodovej správy k takejto novele, ani všeobecného právneho predpisu vydaného Ministerstvom financií SR nevyplýva, že by sa údaj o priemernej RPMN mal posudzovať podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk. Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za druhý štvrtrok 2016 platné pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uzatvorené od 16.08.2016 do 15.11.2016, zverejnené na stránke Ministerstva financií SR uvádzajú, že podľa údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov pre ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500 eur, bola priemerná RPMN vo výške 9,22% p.a., v zmluve uvedený údaj je preto nesprávny. Údaj o priemernej RPMN podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk sa využíva pri určení najvyššej prípustnej odplaty ako dvojnásobok priemernej RPMN, uvedené zákonodarca zdôraznil v dôvodovej správe k nariadeniu vlády č. 141/2014 Z.z.. Priemerné hodnoty RPMN na jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet za prvý štvrtrok 2017, zverejnené najneskôr 30.04.2017, boli všetky bankové a nebankové subjekty povinné uvádzať v zmluvách uzatvorených od 16.05.2017 do 15.08.2017. Pokiaľ ide o listinné dôkazy, ktorými žalobca preukazuje skúmanie bonity žalovaných, navrhujú žalovaní s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania a tiež s poukazom na ustanovenie o novotách v odvolacom konaní, aby súd tieto prostriedky procesného útoku neakceptoval, nakoľko neboli uplatnené včas pred súdom prvej inštancie. Žalovaní preto navrhli, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu potvrdil ako správne a priznal im právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Žalobca v odvolacej replike poukázal na to, že súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi v danom prípade nemožno aplikovať, keďže žalobca je bankou, pričom Ministerstvo financií SR striktné rozlišuje medzi dvomi typmi súhrnných informácií a to tými, ktoré sa týkajú veriteľov a to takých, ktorí sú bez špecifického postavenia, a ktoré sa týkajú bánk a pobočiek zahraničných bánk. Z uvedeného vyplýva, že postup žalobcu bol správny, čo potvrdzujú aj viaceré aktuálne rozhodnutia odvolacích súdov SR, ktoré bežne akceptujú ak veriteľ, ktorý je bankou, vychádza práve zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk (napr. rozsudok KS v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/113/2019, rozsudok KS v Žiline sp.zn. 5CoCsp/7/2020, rozsudok KS v Trenčíne sp.zn. 8Co/8/2019, rozsudok KS v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/404/2017, rozsudok KS v Bratislave sp.zn. 5Co/118/2018). Opačný záver by bol evidentne v príkrom rozpore s princípmi formálnej logiky ako aj s ekonomickým a teleologickým účelom týchto dokumentov, pretože by nemalo žiadny zmysel potom rozlišovanie údajov Ministerstvom financií SR na dve vyššie uvedené konkrétne skupiny, resp. aké iné subjekty (ak to nemajú byť práve banky a

pobočky zahraničných bánk) by potom mali nastavovať úverové zmluvy podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na príp. vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), dospel k záveru, že rozsudok v napadnutých častiach je nevyhnutné zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Odvolanie žalobcu smerovalo voči výroku II, ktorým žaloba bola vo zvyšku zamietnutá a závislému výroku IV o trovách konania. Výrok III, ktorým bolo konanie v časti zastavené odvolaním napadnutý nebol a nadobudol právoplatnosť. To isté platí pokiaľ ide o vyhovujúcu časť rozsudku (výrok I), ohľadom ktorej odvolateľ síce uviedol, že napáda odvolaním aj tento výrok, v skutočnosti však napáda iba formálny nedostatok výroku a to neuviedenie subjektu, ktorému majú žalovaní plniť. Podľa názoru odvolacieho súdu tak nejde o odvolanie žalobcu proti výroku I, ale o návrh na opravu zrejmej chyby podľa § 224 CSP, ktorá oprava však prislúcha prvoinštančnému súdu, ktorý takéto rozhodnutie obsahujúce nesprávnosť vydal.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvoláciu argumentáciu žalobcu bolo potom posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, keď ustálil, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov pri aplikácii ust. § 11 ods. 1 písm. a) a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. pre chýbajúcu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to nesprávne uvedený údaj o priemernej hodnote RPMN (§ 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z.) a nesplnenie si povinnosti posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.).

11. V prejednávanej veci si žalobca uplatňuje pohľadávky z úverovej zmluvy uzavretej so žalovanými 1. a 2. ako dlžníkmi dňa 21.10.2016. Nebolo sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa, z uvedeného dôvodu okrem iného bolo potrebné ustáliť, či predmetná zmluva spĺňa všetky náležitosti podľa § 9 ods. 1 a 2 cit. zákona.

12. Po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia, obsahu podaného odvolania i celého spisového materiálu odvolací súd musel vyhodnotiť odvolacie námietky žalobcu ako opodstatnené. V odôvodnení rozhodnutia sa totiž prvoinštančný súd sčasti nedostatočne a sčasti vôbec nezaoberal skutkovými tvrdeniami žalobcu a žalovaných, uplatnenými v spore ako prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, dôkazy ktoré súd vykonal buď nedostatočne alebo vôbec nevyhodnotil, niektoré predložené dôkazy bez vysvetlenia nevykonal a vo veci rozhodol bez toho, aby relevantným spôsobom zodpovedal otázky podstatné pre vyslovenie záveru, či predmetný úver je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, alebo nie.

13. Súd prvej inštancie odôvodnil svoju zamietajúcu časť nasledovne: „Vzhľadom na to, že úverová zmluva neobsahuje správnu výšku RPMN, namiesto 9,22 % je uvedená nesprávna výška 10,10 % čo má za následok v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a), že zmluva je bez úrokov a bez poplatkov. Taktiež súd nemá riadne preukázané šetrenie bonity klientov. Je pravdou, že predložil žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu tlačivo, potvrdenie o zisťovaní príjmu žalovaného v 2.rade, čo je nepostačujúce z dôvodu, že vo svojom vyjadrení (čl. 118) iba vymenoval dôkazy, ktoré mali preukazovať, že v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, že posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom zisťoval iba ich mesačný príjem, nezisťoval riadne ich mesačné výdavky a u žalovanej v 1. rade neprihliadol ani na jej vyživovaciu povinnosť voči maloletému dieťaťu. S poukazom na ust. § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, táto uzatvorená zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov (20.000 - 4783,99 = 17.574,46 eur). Preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Súd

vo zvyšku žalobu zamietol, čo do sumy 1177,16 eur s príslušenstvom (18.942,96 - 17.765,80 = 1177,16 eur).“

14. Podľa § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

15. Podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

16. Podľa § 11 ods. 2 citovaného zákona, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

17. V odvolaní žalobca namietal, že nie je dôvodná obrana žalovaných spočívajúca v tvrdení, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. z) zák. č. 129/2010 Z.z., pretože v zmluve o úvere je uvedená správna priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) a to vo výške 10,10% p.a.. Na tvrdenie žalovaných, ktorí v odpore proti platobnému rozkazu namietali túto nesprávnosť a uviedli, že podľa ich názoru (vychádzajúc zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za druhý štvrťrok 2016 platných pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uzatvorené od 16.08.2016 do 15.11.2016, zverejnených na stránke Ministerstva financií SR) bola priemerná RPMN pre uvedenú zmluvu vo výške 9,22% p.a., reagoval žalobca vo vyjadrení k odporu, kde vyjadril presvedčenie o súladnosti tohto údaju so zákonom, pretože podľa ministerstvom zverejnených údajov predstavovala priemerná RPMN pri novoposkytovaných úveroch za druhý kalendárny štvrťrok presne 10,10% p.a., rozhodné obdobie v zmysle zákona je 01.04.2016 až 30.06.2016, pretože zmluva bola uzavretá dňa 21.10.2016, pričom ako dôkaz predložil súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 2. štvrťrok 2016 (čl. 120 spisu).

18. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie však absentuje akékoľvek vysporiadanie sa s touto argumentáciou strán, keď súd si bez ďalšieho osvojil tvrdenie žalovaných o nesprávne uvedenej výške RPMN a uviedol iba to že „vzhľadom na to, že úverová zmluva neobsahuje správnu výšku RPMN, namiesto 9,22 % je uvedená nesprávna výška 10,10 %, má to za následok v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a), že zmluva je bez úrokov a bez poplatkov“. Odhliadnuc od skutočnosti, že súd prvej inštancie pri takomto zdôvodnení aplikoval na vec nesprávnu právnu normu (správne malo byť v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm.b/ a nie písm. a/), ako aj odhliadnuc od skutočnosti, že nešlo o výšku RPMN ale priemernej RPMN (ide o dva odlišné údaje), treba mu vytknúť hlavne to, že v rozsudku chýba akýkoľvek myšlienkový postup súdu, ktorý ho viedol k vysloveniu záveru o nesprávnosti tohto údaju.

19. Podobne sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku riadne nevysporiadal s otázkou či veriteľ konal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1. V prvom rade odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že nie je pravdivá námietka žalovaných, že žalobca prekladá tvrdenia a dôkazy o skúmaní bonity až v odvolacom konaní, pretože uvedená argumentácia bola obsiahnutá už vo vyjadrení žalobcu k podanému odporu proti platobnému rozkazu (čl. 116 spisu), čiže nepochybne už v konaní pred súdom prvej inštancie. V tomto vyjadrení žalobca nielen podrobne opísal postup pri skúmaní bonity a výsledky, ku ktorým dospel, ale tiež doložil listinné dôkazy (na čl. 121 až 152 spisu) a to vybavené dopyty na

SRBI zo dňa 19.10.2016 ohľadom oboch žiadateľov, dopyty na Sociálnu poisťovňu zo dňa 19.10.2016 ohľadom oboch žiadateľov o úver zo dňa 19.10.2016 (obsahujúce 23 verifikačných otázok), dopyty na EOS KSI zo dňa 19.10.2016 ohľadom existencie vymáhaných pohľadávok žiadateľov a napokon potvrdenie o výške príjmu žalovaného 2/ zo závislej činnosti. Nie je zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie neprihliadol na uvedené dôkazy, ktoré žalobca predložil na vyvrátenie tvrdenia žalovaných o zanedbaní jeho povinnosti ustanovenej v § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., s výnimkou jediného dôkazu, a to potvrdenia o výške príjmu zo závislej činnosti žalovaného 2, ktorý sa v odôvodnení rozsudku spomína (por. bod 4 odôvodnenia).

20. Z predložených dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu ale vyplýva, že údaje žiadateľov, ktoré títo uviedli v žiadosti o poskytnutie úveru, si banka pred uzavretím zmluvy štandardným spôsobom preverovala a posudzovala ich schopnosť splácať svoje záväzky. Tieto skutočnosti - a to vo vzťahu k oboj žiadateľom - si banka preukázateľne overovala z rôznych zdrojov, mimo iných aj cez SRBI, ktorý je spoločným registrom bankových informácií, vytvoreným podľa zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorého účelom je práve preverovanie bonity, dôveryhodnosti a platobnej disciplíny klientov za účelom uzatvárania obchodov. Pokiaľ banka pri akceptovaní príjmu vo výške 730 eur u žalovanej 1/ (slobodnej s jedným vyživovaným dieťaťom) a príjmu 449 eur u žalovaného 2/ (slobodného) s overením tiež výšky ním uvádzaných diét 545,30 eur, vyhodnotila vykonanú finančnú analýzu platnú v tom čase ako vyhovujúcu pre poskytnutie požadovaného úveru, nemožno považovať jej postup za taký, ktorý by postrádal odbornú starostlivosť v zmysle ust. § 7 a 16 zákona č. 129/2010 Z.z. Treba dodať, že údaje o osobnom stave, vyživovacích povinnostiach a výške výdavkov uvádzajú samotní žiadatelia o úver a veriteľ má obmedzené možnosti z vlastných zdrojov tieto preverovať (s výnimkou výdavkov súvisiacich s exekučnými konaniami a splácaním už existujúcich úverov). Z obsahu spisu tiež vyplýva, že žalovaní nijakým spôsobom nerozporovali ani žalobcom predložené dôkazy ani spôsob vyhodnocovania výsledkov jeho šetrení a posudzovania schopnosti žalovaných splácať úver, ktorý žalobca opísal vo svojom vyjadrení, preto nebol dôvod považovať ich za sporné (§ 151 CSP). Ak napriek tomu súd prvej inštancie považoval za potrebné pre svoje rozhodnutie bližšie vysvetlenie predložených dôkazov, prípadne doplniť ďalšie skutkové tvrdenia ohľadom zisťovania bonity žalovaných, mohol o to žalobcu požiadať podľa § 150 ods. 2 CSP (mimo iného aj na pojednávaní, na ktorom bol zástupca žalobcu prítomný).

21. Odvolací súd bol toho názoru, že skutkový stav tvrdý žalobcom a podporený doloženými dôkazmi nemohol byť v tomto prípade dôvodom pre prijatie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., pretože to by prichádzalo do úvahy jedine v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1, ktorým v zmysle zákona sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. O takýto prípad hrubého porušenia povinnosti však nemohlo ísť, pretože žalobca súdu jasne uviedol, aké všetky informácie týkajúce sa schopnosti žalovaných splácať úver zisťoval, ako informácie vyhodnocoval a preukázal listinnými dôkazmi viaceré zdroje, ktorými schopnosti žiadateľov preveroval. Ak by aj napriek tomu súd dospel k záveru, že posudzovanie schopnosti splácať úver bolo z určitých dôvodov nedostatočné, prichádzal by ako následok porušenia povinnosti veriteľa do úvahy ten, ktorý je uvedený v prvej vete § 11 ods. 2 citovaného zákona, a síce veriteľ by nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V takom prípade bolo potom ale potrebné vyhodnotiť platnosť právneho úkonu, ktorým došlo k predčasnemu zosplatneniu úveru, čo má vzhľadom na dohodnutú konečnú splatnosť úveru ku dňu 20.10.2024 podstatný význam pre rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie sa však s vyššie uvedenými skutočnosťami nijako nevysporiadal.

22. Po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia a obsahu spisu, bolo potom treba považovať za opodstatnenú odvoláciu námietku žalobcu, že súd sa nijako nevysporiadal s jeho vecnou argumentáciou k podstatným otázkam. Napadnuté rozhodnutie tak vykazuje nielen nedostatky v skutkových zisteniach i v právnom posúdení veci, ale tiež neobsahuje náležitosti vyžadované pre takéto rozhodnutie ustanovením § 220 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné.

23. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

24. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

25. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

26. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

27. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

28. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Nepostačuje uviesť iba všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých boli tieto skutkové zistenia vyvedené. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

29. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia).

30. Keďže súd prvej inštancie sa vyššie uvedenými kritériami dôsledne neriadil, svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie v relevantných záveroch neodôvodnil ani právne ani vecne, nie je dobre možné tento nedostatok napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

31. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP v napadnutej zamietajúcej časti obsiahnutej vo výroku II, vrátane závislého výroku IV. o náhrade trov konania, zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

32. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyššie vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude v súlade s procesnou normou vykonať všetky navrhnuté a v zmysle § 295 CSP i nevyhnutné dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne

ustanovenia a zodpovedať dosiaľ nezodpovedané právne otázky (predovšetkým z hľadiska naplnenia obligatórnych zákonom stanovených náležitostí zmluvy, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov žalovaným formou úveru, či boli naplnené dôvody na to, aby zmluva bola považovaná za bezúročnú a bez poplatkov, ako aj z hľadiska splnenia povinnosti žalobcu ako veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosti žalovaných splácať spotrebiteľský úver podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ), a následne v zrušenej časti opätovne vo veci rozhodnúť.

33. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí bude dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania, vrátane žalobcu. Svoj právny záver súd zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07). V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

34. Senát odvolacieho súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).